

havde vist sig, at da man skulde indføre forstandige Sparebestemmelser i Administrationen, var det netop en radikal Mand, der gennemførte dem eller var Leder i disse Kommissioner. Det synes mig en meget aparte Udtalelse, idet jeg dog ikke formener, at man spørger om, hvorvidt en Embedsmand i en eller anden Stilling politisk set har den ene eller den anden Overbevisning, men det ærede Medlem synes altsaa at lægge ikke ringe Vægt paa, om en Mand har den ene eller den anden Overbevisning. Det ærede Medlem synes gennem de Udtalelser, han fremkom med, at ville slaa fast, at netop det, at Raadsformanden har en bestemt politisk Overbevisning, viser, at det radikale System som saadant er det rette. Denne Sammenblanding af en Embedsmands personlige politiske Overbevisning og det System, som det paagældende Parti tror paa, synes mig saare besynderlig. Jeg føler mig forvissat om, at disse to Ting ikke rettelig bør sættes i Sammenhæng med hinanden, men naar man endelig vil gøre det, saa har det ogsaa i dette specielle Tilfælde sin Interesse; for naar man gør det, saaledes som det ærede Medlem Hr. Rode gjorde, maa det være ud fra den Betragtning, at hvad det paagældende ærede tidligere radikale Medlem af dette Ting siger og gør, det er rigtigt i Kraft af dette, at vedkommende privatpolitisk set er radikal. Men hvad har den ærede Raadsformand da søgt om de Besparelser, der er indført? Han har noksom bekendt sagt dette, at der ved Spareforanstaltningerne er tjent udover den automatiske Nedgang, udover Konjunktturnedgangen, 40 Mill. Kr. Dette Spørgsmaal er netop et Spørgsmaal, der i høj Grad har været til Debat før, og dette Resultat er et Resultat, som det ærede Medlem Hr. Rode ikke tidligere har villet erkende, men vil det ærede Medlem holde for, at Raadsformanden i Kraft af sin privatpolitiske Stilling er en Mand, der har vist, at det radikale System ogsaa kunde have gennemført Tingene, maa han ogsaa tro paa de Udtalelser, der kommer fra den Side, og følgelig maa det ærede Medlem, hvilket forekommer mig at have stor Interesse, have forladt sit oprindelige Standpunkt, at han ikke troede paa, at der gennem disse særlige Spareforanstaltninger var sparet disse noksom omtalte 40 Mill. Kr. Denne Sandhedserkendelse synes mig saare interessant, og den synes altsaa, anvendt med Fornuft, at vise, at det, som er gjort under Regeringens Ledelse i denne Sag, er en Faktor, der økonomisk set er af saare stor Betydning. Altsaa mener jeg at turde

fastslaa, at det ærede Medlem igennem sine Udtalelser faktisk har erkendt, at man har naaet en Besparelse gennem disse Foranstaltninger under Regeringens Ledelse, som repræsenterer en Værdi af 40 Mill. Kr.

Spørgsmaalet var saa i øvrigt, hvorledes det radikale Parti havde stillet sig til saadanne Love som Chokolade- og Restaurationslovene, og jeg havde jo herom udtalt, at det radikale Partis Standpunkt dertil havde været et saadant, at det i Virkeligheden havde vist, at det ikke vilde være med til at gennemføre dem. Deroverfor siger det ærede Medlem Hr. Rode, at dette ikke er rigtigt, og han siger videre, at naar han ikke vilde være med, havde det sin Grund i, at man ikke indskrænkede sig til det, som ene og alene var Luksus. Ja, naar man argumenterer paa denne Maade, vil man altid kunne fritage sig for Ansvar; thi sikkert er det selvfølgelig, at samtidig med, at man beskatter et vist Luksusforbrug, vil man altid efter en eller anden individuel Smag med Rette kunne hævde, at saa beskatter man ogsaa et vist Nødvendighedsforbrug, som man synes man nok vil have Lov til at have. Det belyser i Virkeligheden det Standpunkt, som det ærede Medlem stiller sig paa, at han eller hans Parti skal have Lov til at sige, at naar man i en Beskatningsform ikke undlader dette eller hint, noget, der vilde gøre Skattens Gennemførelse fuldkommen umulig, kan man overhovedet ikke gaa til denne Beskatning. Men jeg maa hævde, at naar man ræsonnerer paa den Maade, stiller man sig selv udenfor. Det ærede Medlem eller det ærede Medlems Parti har med Hensyn til disse Skatter ikke paa noget Tidspunkt vist, at de kunde finde Veje, saa at man blev fuldkommen sikker paa ikke at beskatte Ting, som man fra alle Sider maatte erkende i høj Grad nærmede sig det, der næsten var Nødvendighedsartikler, og saa dog faa noget ud af Skatten. Jeg maa altsaa hævde, at gennem det faktiske, der nu en Gang er sket, har det radikale Parti vist, at det i Virkeligheden ikke vil yde nogen Indsats med Hensyn til at skabe Balance, og jeg maa hævde, at naar vi nu dog staar saaledes i det, at selv den ærede Ordfører for Socialdemokratiet maa erkende, at der er Mulighed for Balance i det kommende Aar — det ærede Medlem tog ikke Hatten af for Muligheden, det ved jeg meget vel, men hans Udtalelser var dog af en saadan Art, at heller ikke han turde benægte, at der er en Mulighed —, er det ene og alene Regeringspartiernes Skyld, de har ikke fra nogen anden Side modtaget nogen som helst Hjælp, og følgelig er det